

19. Maryam

Källa: **Introduktion till Koranstudier**

Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

19. Maryam

Namn

Den tar sitt namn från vers 16.

Uppenbarelseperiod

Den uppenbarades **före migrationen till Habashah**. Vi får veta från autentiska traditioner att **Ja'far ibn Abi Talib** reciterade verserna 1–40 av denna sura i Negus hov när han kallade migranterna till sig.

Historisk bakgrund

Vi har redan kortfattat nämnt förhållandena under denna period i introduktionen till Sura al-Kahf. Här ges en mer utförlig beskrivning av samma förhållanden, vilket hjälper till att förstå denna sura och de andra surorna från samma tid.

När Qurayshs ledare märkte att de misslyckats med att stoppa den islamiska rörelsen genom hån, sarkasm, lockelser, hot och falska anklagelser, tog de till **förföljelse, misshandel och ekonomisk press**.

De grep tag i de nya muslimerna från sina egna klaner, förföljde dem, svält dem och utsatte dem till och med för fysisk tortyr för att tvinga dem att ge upp islam.

De mest beklagansvärda offren var de fattiga, slaverna och Qurayshs skyddslingar. De blev slagna blå och gula, fängslade, hållna törstiga och hungriga, och släpades över Makkahs brännande sand.

Folk anlidade yrkesarbetare men vägrade betala dem deras lön. Som exempel ges berättelsen om **Khabbab ibn al-Aratt**, återgiven i al-Bukhari och Muslim:

"Jag arbetade som smed i Makkah. En gång gjorde jag ett arbete åt 'As ibn Wa'il. När jag gick för att be om min lön sade han: *'Jag kommer inte att betala dig förrän du förnekar Muhammad.'*"

Khabbab fortsätter:

"En dag satt den helige Profeten i skuggan av Ka'bah. Jag gick till honom och sade: *'O Allahs Sändebud, nu har förföljelsen nått sin yttersta gräns; varför ber du inte Allah om lättnad?'*

Vid detta blev den helige Profeten djupt rörd och sade:

**'De troende före er blev förföljda mycket mer än ni. Deras ben skrapades med järnkammar och deras huvuden sågades itu, men ändå gav de inte upp sin tro.*

Jag försäkrar er att Allah kommer att fullborda denna mission, och en tid kommer då en man kan resa från San'a till Hadramawt utan att frukta någon annan än Allah.

Men ni har redan blivit otåliga.*"

När förhållandena blev outhärdliga gav den helige Profeten, i månaden **Rajab det femte året av profetskapet**, följande råd till sina följeslagare:

"Ni kan emigrera till Habashah, för där finns en kung som inte tillåter någon form av orättvisa, och det finns gott i hans land. Stanna där tills Allah ger er lättnad."

Så emigrerade först **elva män och fyra kvinnor** till Habashah. Quraysh förföljde dem ända till kusten, men de fick lyckligtvis tag i ett fartyg i tid vid hamnen Shu'aybah och undkom.

Efter några månader emigrerade fler, och antalet steg till **83 män och 11 kvinnor från Quraysh**, samt **7 icke-Quraysh**. Efter detta återstod endast **40 personer** med den helige Profeten i Makkah.

Det blev stor uppståndelse i Makkah efter denna migration, eftersom varje Quraysh-familj drabbades. Det fanns knappt en familj som inte förlorat en son, svärson, dotter, bror eller syster.

Bland migranterna fanns nära släktingar till **Abu Jahl**, **Abu Sufyan** och andra Quraysh-ledare som var ökända för sin förföljelse av muslimerna.

Som resultat blev vissa ännu mer bittra i sin fiendskap mot islam, medan andra blev så berörda att de accepterade islam.

Migrationen gjorde ett djupt intryck på **'Omar ibn al-Khattab**. En av hans släktingar, **Layla bint Hathmah**, berättar:

"Jag packade mina saker för migrationen medan min man 'Amr ibn Rabi'ah var ute. Då kom 'Omar och såg på mig medan jag förberedde mig.

Han sade: *'Ska du också emigrera?'*

Jag svarade: *'Ja, vid Allah, ni har förföljt oss mycket. Men Allahs jord är vid. Nu går vi till en plats där Allah kommer att ge oss fred.'*

Jag såg då en känsla i 'Omars ansikte som jag aldrig sett tidigare. Han sade bara: *'Må Allah vara med dig.'* Och gick därifrån."

Efter migrationen höll Quraysh rådslag och beslutade att skicka **'Abdullah ibn Abi Rabi'ah** (halvbror till Abu Jahl) och **'Amr ibn al-'As** till Habashah med dyrbara gåvor för att övertala Negus att skicka tillbaka migranterna.

Umm Salamah, som var bland migranterna, berättar:

"När dessa två skickliga Quraysh-diplomater kom till Habashah, delade de ut gåvor till kungens hovmän och övertalade dem att starkt rekommendera att migranterna skulle skickas tillbaka.

Sedan gick de till Negus själv och gav honom rika gåvor och sade:

'Några upproriska ungdomar från vår stad har kommit till ditt land. Våra ledare har skickat oss för att be dig att skicka tillbaka dem. De har övergett vår tro och inte antagit din tro heller, utan uppfunnit en ny.'

När de avslutat sitt tal rekommenderade alla hovmännen att de

skulle skickas tillbaka:

'Deras folk känner dem bäst; det är inte rätt att vi behåller dem här.'

Kungen blev då irriterad och sade:

*'Jag kommer inte att lämna ut dem utan en ordentlig undersökning. De har sökt skydd i mitt land, och jag tänker inte förråda dem.

Jag ska först kalla dem och undersöka anklagelserna. Sedan fattar jag mitt beslut.*"

Kungen skickade bud till migranterna och kallade dem till sitt hov.

När de fick budet samlades de och rådgjorde om vad de skulle säga. Till slut enades de om:

"Vi ska framföra den helige Profetens lära utan att lägga till eller dölja något, och sedan låta kungen avgöra om han låter oss stanna eller skickar bort oss."

När de kom till hovet sade kungen:

"Jag förstår att ni har övergett ert folks tro och inte antagit min eller någon annan tro. Jag vill veta vad er nya tro är."

Då höll **Ja'far ibn Abi Talib** ett spontant tal å deras vägnar:

"O konung! Vi var djupt nedsjunkna i okunnighet och hade blivit mycket fördärvade.

Då kom Muhammad (Allahs frid och välsignelser över honom) till oss som Allahs Sändebud och gjorde sitt yttersta för att reformera oss.

Men Quraysh började förfölja hans anhängare, så vi kom till ditt land i hopp om att här vara fria från förföljelse."

Kungen sade:

”Recitera något av den uppenbarelse som har sänts ned till er Profet.”

Ja'far reciterade då den del av Sura Maryam som handlar om profeterna **Yahya (Johannes)** och **'Isa (Jesus)**, frid vare med dem.

Kungen lyssnade och grät — så mycket att hans skägg blev vått av tårar.

När Ja'far avslutade recitationen sade Negus:

”Sannerligen har denna uppenbarelse och Jesu budskap kommit från samma källa. Vid Gud, jag kommer inte att lämna er i händerna på dessa män.”

Nästa dag gick **'Amr ibn al-'As** till Negus och sade:

”Kalla dem till dig igen och fråga dem om den troslära de håller om Jesus, Marias son, för de säger något fruktansvärt om honom.”

Kungen skickade åter bud efter migranterna, som redan hade fått veta om 'Amrs plan. De samlades igen och rådgjorde om vilket svar de skulle ge kungen om han frågade dem om deras tro angående profeten Jesus.

Trots att situationen var mycket kritisk och alla kände oro, beslutade de att de skulle säga **exakt det som Allah och Hans Sändebud hade lärt dem**, utan att ändra något.

När de kom till hovet ställde kungen den fråga som 'Amr ibn al-'As hade föreslagit. Då reste sig **Ja'far ibn Abi Talib** upp och svarade utan minsta tvekan:

”Han var Allahs tjänare och Hans Sändebud. Han var en Ande och ett Ord från Allah, som hade sänts till jungfru Maria.”

Vid detta tog kungen upp ett strå från marken och sade:

”Vid Gud — Jesus var inte mer än detta strå över det ni har sagt om honom.”

Därefter återlämnade kungen de gåvor som Quraysh hade skickat och sade:

”Jag tar inte emot någon muta.”

Sedan sade han till migranterna:

”Ni får stanna här i fullständig fred.”

Tema och ämne

Med denna historiska bakgrund i åtanke blir det helt tydligt att denna sura sändes ned som en **”proviand”** för migranterna på deras resa till Habashah — som om den sade:

”Även om ni lämnar ert land som förföljda emigranter till ett kristet land, ska ni inte dölja något av den lära ni har fått.

Säg därför öppet till de kristna att profeten Jesus inte är Guds son.”

Efter att ha återgett berättelsen om profeterna **Johannes och Jesus** i verserna 1–40, återges berättelsen om **profeten Abraham** (vers 41–50), också för migranternas skull — för även han hade tvingats lämna sitt land på grund av förföljelse från sin far, sin familj och sitt folk.

Detta tjänade två syften:

1. Tröst till emigranterna

Att trösta dem genom att visa att de följde i profeten Abrahams fotspår, och att de skulle nå samma goda slut som han.

2. Varning till Makkahs icke-troende

Att varna Quraysh att de befann sig i samma position som de grymma människor som förföljde deras egen förfader Abraham — medan de muslimska emigranterna befann sig i Abrahams position.

Därefter nämns andra profeter i verserna 51–65, för att betona att **Muhammad (Allahs frid och välsignelser över honom) hade kommit med samma livsväg som de tidigare profeterna**, men att deras efterföljare hade blivit korrumperade och antagit felaktiga vägar.

I den avslutande delen (vers 66–98) riktas **en kraftig kritik** mot Makkahs icke-troendes onda vägar, medan de troende får **det glada budskapet** att de kommer att gå segrande ur kampen och bli älskade av folket, trots de värsta ansträngningar från sanningens fiender.

[KAPITEL 19](#)

«[18. al-Kahf](#)

[20. Ta Ha](#)»

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah – En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)